Epistòla

Puish doncas que plasut vos a
Ritmes en gascon compausar,
De mi vos n'èratz pas estat
En vaganau solicitat
A préner la causa damnada
De nosta lenga mespresada :
Damnada la podetz enténer,
Si degun non la vòu dehéner :
Cadun la lèisha e desempara,
Tot lo món l'apèran barbara,
E qu'es causa mes planhadera,
Nosauts medish nos trufam d'era.
O praube liatge abusat,
Digne d'èster despaïsat,
Que lèishas per ingratitud
La lenga de la noiritud
Per, quan tot seré plan condat,
Apréner un lengatge hardat ;
E non hès conde de l'ajuda
Au païs naturau deguda,
Aquò b'es, a plan tot pensar,
Son païs mau recompensar.
Mes de ma part jo que v'asseguri,
E religiosament vos juri,
Que jo scriurèi dab veheméncia
No'm cararèi, n'aurèi paciéncia,
Dequia que siam tots acordats
E d'ua conspiracion bandats,
Per l'onor deu païs sosténguer
E per sa dignitat manténguer :
Non pas d'espasas agusadas,
Ni lanças de sang ahamadas,
Om sap pro que l'arnés lusent
Non es de natura plasent,
E que'u sabem plan manejar
Qui nos ven tarabustejar :
Mes au lòc de lanças ponchudas
Armem-nos de plumas agudas
Per ornar lo gascon lengatge,
Per que òm presique d'atge en atge
La gent, la bèra parladora,
Com en armas es vençadora.

Peir de Garròs 1525/30. 1581